

FATIMA GECENSUREERD

Velen hadden gehoopt, en wij met hen, dat paus Franciscus op 13 oktober 2013 Rusland zou toewijden aan het Onbevlekt Hart van Maria. In plaats daarvan beperkte de paus zich tot het uitspreken van een « akte van vertrouwen » (*affidamento*) in de H. Maagd. Eens te meer werden de dringende verzoeken van zuster Lucia, de boodschapster van Onze-Lieve-Vrouw, genegeerd. Maar dat is niet alles : we hebben nu ook het bewijs dat men de geschriften van de zieneres van Fatima vervalst heeft.

SINDS zij in 1929 in Tuy getuige was van een grote theofanie was het Lucia's vurig verlangen om de H. Vader te kunnen spreken. Zij moest echter 38 jaar wachten... Toen Paulus VI naar Fatima kwam op 13 mei 1967 vroeg hij haar om de karmel van Coïmbra te verlaten en hem te vervoegen op de tribune vóór de basiliek.

Geknield aan de voeten van de paus smeekte Lucia hem om haar een onderhoud onder vier ogen toe te staan. Paulus VI weigerde dat. Hij wou niet naar haar luisteren... terwijl de Zesdaagse Oorlog op het punt stond uit te breken in het Midden-Oosten en zij hem

het middel kon aanreiken om de goddelijke gave van de vrede voor de wereld te verkrijgen. Zoals vandaag !

Lucia werd door de paus afgescheept maar ze verloor de moed niet. Ze is nooit de moed verloren omdat « *het Onbevlekt Hart van Maria haar toevlucht bleef* », zoals Onze-Lieve-Vrouw het haar beloofd had op 13 juni 1917. Enkele dagen na de weigering van Paulus VI schreef ze aan een vriendin : « *Wij kunnen niet rusten zolang we er niet in geslaagd zijn de genade van de vrede aan het Hart van God te ontrukken door de tussenkomst van het Onbevlekt Hart van Maria.* »

« *Onder de beide armen van het Kruis stonden twee engelen, ieder met een kristallen schenkkkan in de hand...* »

(Derde Geheim van Fatima).

Omdat ze geen toelating meer had om te reageren op de vragen die men haar stelde over Fatima, suggereerde Paulus VI haar om bij wijze van antwoord één lange brief te schrijven. Dat deed ze. Haar "lange brief" (eigenlijk een boek) was pas klaar op 25 maart 1974. Vervolgens verdween haar manuscript voor lange jaren in een lade van het bureau van de bisschop van Fatima. Pas vijfentwintig jaar later, in het jaar 2000, werd haar brief gepubliceerd. Op de laatste pagina stond de datum van 25 maart... 1997. Alsof zuster Lucia het manuscript dan pas, drie jaar voor de publicatie, had voltooid.

Wat was er ondertussen gebeurd? Iets weinig fraais: **haar tekst was in Rome herzien en gecorrigeerd.**

In de Franse CRC heb ik in een reeks artikels onder de titel « *Lumière dans la nuit* » een woordelijk commentaar van Lucia's brief doen verschijnen; ik vermoedde toen al dat er censuur was gepleegd, op basis van verschillende aanwijzingen. Maar nu onze broeder François het originele manuscript, dat in Rome wordt bewaard, onder ogen heeft gekregen, ben ik honderd procent zeker.

De censor in Rome was een karmeliet, pater Castellano. Hij heeft – in opdracht van wie? – allerlei wijzigingen aangebracht waarvan ik hierna enkele voorbeelden wil geven.

Zuster Lucia had als titel aan haar werk gegeven: « *DE OVERDRACHT VAN DE BOODSCHAP VAN ONZE-LIEVE-VROUW AAN DE BEDEVAARDERS VAN FATIMA* ». Daarvan maakte de censor: « *DE OPROEPEN VAN DE BOODSCHAP VAN FATIMA* ». Door "Onze-Lieve-Vrouw" te vervangen door "Fatima" deed pater Castellano de levende Persoon verdwijnen die gezegd heeft: « *Ik ben van de Hemel* », en die zich tot zesmaal toe verplaatst heeft « *van de Hemel* » naar de aarde om tot de herdertjes te spreken.

Bovendien werd "overdracht" veranderd in "oproepen". Dat is geen toeval: ook in de inleiding heeft Castellano het woord driemaal geschrapt. "Overdragen" of "overbrengen" betekent "doen overgaan van de ene persoon naar de andere". Zuster Lucia heeft zich er inderdaad altijd toe beperkt te herhalen wat ze gehoord had van een andere persoon, een levende Persoon, de Onbevleete Maagd Maria, die tijdens de verschijningen vóór haar ogen aanwezig was in haar verheerlijkt lichaam. Lucia is slechts een tussenpersoon, een doorgeefluik.

Waar zij geschreven had: « *Ik zal u de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw overbrengen* », leest men nu: « *Ik zal u de oproepen van de boodschap uitleggen* ». Daarmee wordt geïnsinueerd dat de "boodschap" een product is van de geest van Lucia en eigenlijk niet méér dan de vrucht van haar intieme ervaring. Het is die interpretatie die kardinaal Ratzinger ontwikkelde in zijn *Theologisch commentaar van het Geheim*: « Men moet zich bij de visioenen van de kinderen van Fatima niet voorstellen dat de sluier die voor het hiernamaals hangt voor een ogenblik werd weggetrokken en dat toen de Hemel verscheen... » Met andere woorden: wat de kinderen gezien hebben was *geen* realiteit!

Wanneer zij het over de Annunciatie heeft, schrijft Lucia: « *Toen, op bevel van de Vader, de engel uit de Hemel neerdaalde om aan Maria het mysterie van de menswording van het Woord te verkondigen...* » De

corrector heeft "uit de Hemel neerdaalde" geschrapt en ervan gemaakt: « *Toen de engel bij de Verkondiging deze woorden tot Maria richtte...* »

Verderop herinnert de karmelietes aan de ontrouw en de afgoderij van de Hebreeënen terwijl Mozes op de Sinaï was: « *God toonde zich verontwaardigd en wou hen straffen.* » In Rome werd "en wou hen straffen" geschrapt.

In verband met het visioen van Sint-Jan schrijft zuster Lucia: « *In de Apocalyps zegt Sint-Jan ons dat hij in de Hemel een engel zag die goed nieuws had voor de bewoners van de aarde.* » In de gepubliceerde versie is dat verengd tot: « *In de Apocalyps zegt Sint-Jan ons dat er een engel was die...* »

« *De Hemel is een plaats* », staat in het manuscript. Castellano meent het woord "plaats" tussen aanhaalingstekens te moeten zetten. Verderop zegt de zieneres opnieuw dat de Hemel en de hel « *plaatsen* » zijn; de censor heeft dat laatste woord gewoon weggelaten. Maar de boodschapster van de Onbevleete Maagd ontkracht die klaarblijkelijke slechte wil door eraan te herinneren dat er al twee Personen met hun ziel én hun lichaam in de Hemel zijn: Jezus en Maria. En een lichaam neemt een plaats in, « een ruimte die men de Hemel of het Paradijs noemt, de gelukzalige verblijfplaats van de uitverkorenen » (abbé de Nantes).

De vervalsers in Rome hebben niet alleen in de tekst zitten schrappen, zij hebben ook passages toegevoegd omdat die in hun kraam passen. Zo was ik in het begin verbaasd om in het document van Lucia een lang citaat aan te treffen uit de apostolische aansporing « *Marialis cultus* » van Paulus VI (2 februari 1974), die in tegenspraak was met wat zuster Lucia enkele lijnen hoger gezegd had over het liturgisch karakter van de Rozenkrans. Ik schreef dus in mijn artikel: « Zuster Lucia heeft deze passage zeker niet met volle toestemming aangehaald. »

Broeder François, die de hand heeft kunnen leggen op het originele handschrift, ontdekte de waarheid: « Zij heeft die passage *helemaal niet* aangehaald! » Pater Castellano heeft de tekst er gewoon tussen geschoven. Hetzelfde deed hij met een citaat van Joannes-Paulus II uit oktober 1978. Uiteraard vinden we dit niet terug in het manuscript, dat immers voltooid werd in... maart 1974!

Het besluit dringt zich op. **Het boek van Lucia werd opzettelijk vervalst**, om elk spoor uit te wissen van de elementen die specifiek zijn voor de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima. Deze vervalsing is een overduidelijk bewijs van het ongeloof van de hiërarchie, aan wie het nochtans toekwam – en nog altijd toekomt – om het Geheim te doen kennen, de praktijk van de eerste zaterdagen aan te bevelen en Rusland toe te wijden. De heldhaftige gehoorzaamheid van Lucia vormt een aanklacht tegen hun ongehoorzaamheid.

Maar de karmelietes heeft ook voortdurend herhaald: « *Nooit zal het te laat zijn om zijn toevlucht te zoeken bij Jezus en Maria.* » Op een dag zal de H. Vader de devotie tot het Onbevleete Hart van Maria omhelzen en antwoorden op alle verzoeken van Onze-Lieve-Vrouw door precies te doen wat zij gevraagd heeft, enkel en alleen omdat zij het gevraagd heeft. Laten wij daartoe vurig blijven bidden!

broeder Bruno van Jezus-Maria

PAUS FRANCISCUS EN « DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE »

Sinds de publicatie van de encycliek *Ecclesiam suam* door Paulus VI op 6 augustus 1964 is de KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE systematisch in de oppositie gegaan tegen het Concilie en tegen de opeenvolgende pausen (met uitzondering van Joannes-Paulus I) om de dwaalleer die zij verkondigden en in de praktijk vorm gaven publiekelijk aan te klagen. Vandaag lijkt het er op dat de verkiezing van paus Franciscus volstaat om de kritiek plaats te laten maken voor lof, en wantrouwen voor groot vertrouwen. Hoe moet die verandering uitgelegd worden? Vermoeidheid? Zeker niet: zoals we zullen zien is de strijd nog lang niet gestreden! Zijn we "overgelopen" met bepaalde bijbedoelingen? Al evenmin. Zoals broeder Bruno gezegd heeft: « *Wij zoeken niets voor onszelf.* »

We zullen aantonen dat de KCR in feite nog altijd trouw blijft aan de leer en het voorbeeld van onze stichter, abbé Georges de Nantes. Het is niet de KCR die veranderd is... maar de paus!

ALS goede leerling van abbé de Nantes bestudeert broeder Bruno voortdurend de daden en woorden van de H. Vader; hij heeft er al verschillende conferenties en artikels aan gewijd [waarvan de samenvatting te vinden is in de laatste nummers van *Hij is Verrezen*!]. Zijn beargumenteerd besluit dringt zich op: **wij hebben een paus die het katholiek geloof bezit.** En niet alleen dat: het onderricht dat wij van hem krijgen is ook terug te vinden in de doctrine van een katholieke Renaissance zoals onze geestelijke vader die uitgewerkt heeft. Ons gemeenschappelijk geloof en een geestelijke verwantschap op theologisch vlak volstaan dus om onze genegen steun aan de nieuwe paus te verklaren.

Er is nog een andere reden die de laatste twijfelers moet overtuigen dat de KCR geen verraad pleegt: paus Franciscus beantwoordt helemaal aan de "robotfoto" van de paus van de katholieke Renaissance zoals die door abbé de Nantes veertig jaar van tevoren samengesteld werd. Het is interessant zijn teksten te herlezen om ons te behoeden voor de integristische geest die altijd in de Kerk bestaan heeft; de integristische reflex heeft in elke periode van geloofscrisis zijn verdienste gehad, maar is al te vaak omgeslagen in een schismatieke geest.

Dat is de belangrijkste les die onze vader getrokken heeft uit zijn magistrale studie over de grote crises van de Kerk, gepubliceerd in 1974-1975: « *De ontdekking van het integristisch gevaar en de fre-*

© DPA PICTURE-ALLIANCE

quentie van de gevallen van schismatiek integrisme doorheen de eeuwen » (CRC nr. 99, november 1975).

Inderdaad bewijst de geschiedenis dat « *de ketterse nieuwlichter of de progressist altijd een rationalist is die het geloof plooit naar de eisen van zijn eigen logica; het is een naturalist die de juwelen van de goddelijke genade naar beneden haalt tot op het niveau van de menselijke psychologie.* » Van zodra hij verschijnt staan de aanhangers van de Traditie op. « *Men noemt hen integristen, maar eigenlijk zouden zij de naam van verdedigers van het geloof moeten krijgen. [...] Hun afschuw van de hoogmoedige nieuwlichterij doet hen in verzet komen tegen de ketters, voor het behoud van het kostbaarste goed ter wereld: het geloof, de geloofschat! En ze hebben gelijk. Het is een schuldige dwaasheid om de zekere, exacte, definitieve kennis van God en van de mysteries van ons heil op het spel te zetten, om te riskeren ze te verliezen, voor een of andere puur menselijke en goed in de markt liggende leer. De geloofsverdediger is in zijn recht en doet zijn plicht.* »

Niettemin gebeurt het dat deze verdedigers « *in de passie van de strijd geleidelijk aan de dogma's die zij beschermen, vervormen tot een harde en kille ideologie, herleid tot hun eigen maat. [...] Op dat moment dienen zij de Kerk niet meer en komen zij er zelfs toe haar evenveel kwaad te doen als zij haar tevoren goed deden.* »

De les van de geschiedenis is onontkoombaar, én actueel: « *De bijstand van de H. Geest heeft gemaakt dat, zelfs in de moeilijkste periodes, de deugd van kracht geschonken werd aan vele heiligen – kerkleraars en pausen, monniken en maagden, martelaren en belijders – die zo in staat waren om de dwaling te bestrijden en de aartsketters met behulp van anathema's te overwinnen, zonodig met de hulp van de wereldlijke arm. Maar van zodra de ketterij overwonnen was, heeft diezelfde goddelijke bijstand de heiligen geïnspireerd tot zachtmoedigheid en welwillendheid, geduld en mildheid om de afgedwaalden opnieuw aan te halen, het verloren schaap op te zoeken, de zwakken die gevallen waren weer op te richten; om de wonden te verbinden en te hechten en om het grootst mogelijke aantal schismatieken en ketters, door slechte herders van het rechte pad afgebracht, terug te voeren tot de eenheid van één enkele kudde en één enkele Herder.* »

« *Dat grote werk van vredestichting en verzoening, niet minder noodzakelijk dan dat andere, van strijd en verscheurdheid – maar hoeveel troostender – is iets waarvan wij vandaag [1975 !] dromen voor binnen een afzienbare tijd.* »

Abbé de Nantes maakte daarom een voornemen: « *De gedachte aan die volgende stap van vrede en broederlijke verzoening heeft zijn weerslag op de tijd van oorlog en onbuigzaamheid. Zij dwingt ertoe een maat te zetten op de felheid van de strijd; de verdedigers van het geloof moeten hun passie gedurig aan in toom houden om geen excessen te begaan en de kansen van de vrede niet te compromitteren door een te grote hardheid in de repressie! [...] We moeten dus geloven in de vrede, hopen op de vrede en ze voorstellen, en wel op het moment dat de strijd nog volop woedt.* »

Dat is altijd de fundamentele houding van onze vader geweest. Moeten we herinneren aan zijn loyale onderdanigheid aan Paulus VI, daags na de pauskeuze, ondanks wat hij allemaal wist over kardinaal Montini? Of aan zijn vraag tot verzoening van 1978? Of nog aan zijn met redenen onderbouwde instemming met Joannes-Paulus II tijdens de eerste maanden van dat pontificaat? In dezelfde lijn heeft broeder Bruno gedurende meer dan een jaar de toespraken en daden van Benedictus XVI in een ondubbelzinnig gunstige zin geïnterpreteerd, waarbij hij de harde kritiek die de geschriften van kardinaal Ratzinger verdienden opzettelijk buiten beschouwing liet.

Het is dus volledig in de lijn van de weg die de KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE vroeger bewandeld heeft

dat wij vandaag het grote werk van herstel dat paus Franciscus begonnen is niet alleen moeten aanvaarden maar ook steunen; want zijn preken, toespraken, daden en nu ook zijn eerste encycliek weerspiegelen een rechtzinnig katholiek geloof met een mystieke inslag. Zeker, de leerstellige dwalingen die zich door toedoen van Vaticanum II in heel de Kerk verspreid hebben, worden niet veroordeeld, en in plaats dat er over de aartsketters anathema's worden uitgesproken lijkt voor hen de hoogste eer weggelegd. **Maar de woorden en de houding van paus Franciscus spreken hen tegen.** Het katholieke geloof en de katholieke moraal, verstikt door de uitdeinende apostasie, komen daardoor weer tot leven. Het optreden van de H. Vader schept een klimaat van wedergeboorte en hernieuwing. **Daaruit zal, op zijn tijd, een leerstellige verheldering voortvloeien, en die verheldering zal een vooruitgang en een verdieping van de katholieke doctrine betekenen – en geen gewone terugkeer naar vroeger!**

In het besluit op het einde van zijn studie over de grote kerkelijke crises schreef abbé de Nantes nog: « *Wij, traditionalisten, hebben de indruk – om niet te zeggen de zekerheid! – dat wij de waarheid in ons bezit hebben tegen de modernistische dwaling... Onze strijd tegen de “moordenaars van het geloof” is rechtvaardig. Toch mogen wij niet vergeten dat wij in ons eentje onmogelijk de totaliteit van de Waarheid op onfeilbare wijze kunnen kennen, omvatten of bezitten. Onze overwinning op één bepaald punt is geen waarborg dat wij morgen op een ander domein niet zullen dwalen of partijdig zijn. Wij zouden de hele Kerk moeten zijn, in de ruimte en zelfs in de tijd, om de ganse goddelijke Waarheid in één synthetische blik te kunnen vatten. Wanneer het bijgevolg zal aankomen op verzoening en herstel, dan moeten wij een heroïsche nederigheid aan de dag leggen, een bovennatuurlijke wijsheid die in contrast staat met de zelfzekerheid en de hardheid van de polemiek die wij vandaag voeren.* »

Onze geestelijke vader riep dus op tot een **intellegant traditionalisme**, waarin hij drie voordelen zag als dit de bovenhand zou halen op de brutale integristische reactie:

« *Het eerste voordeel is al op vele plaatsen zichtbaar, ook al wordt het door sommigen voor een kwaad en een vorm van verraad gehouden. Het ligt in de gemeenschap, de communio, die de traditionalisten ten allen prijze met de andere katholieken in de parochie, het bisdom, de Kerk willen bewaren. Want zij weigeren de Kerk gelijk te stellen met de conciliaire kanker die haar verteert en het kind met het badwater weg te gooien.* » Voegen we hieraan toe dat dit de eerste reden was voor de stichting van het *Maison Sainte-Thérèse* in Canada, ver weg van de leerstellige strijd die de Kerk in Frankrijk verscheurde; abbé de Nantes verlangde ernaar aan te tonen dat de KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE even goed aan die *communio* in de schoot van de Kerk

wou werken als zij voor de verdediging van het geloof streed¹.

« Het tweede voordeel zal pas later duidelijk worden: het terugwinnen van de grote massa van de gelovigen vanaf het moment dat een nieuwe paus en een nieuw concilie de eerste beslissingen in de geest van een waarachtige Contrareformatie bekend maken. En dat terugwinnen zal sneller en vollediger gebeuren in de mate waarin wij ons niet afgescheiden hebben van de gewone gelovigen door onrechtvaardige banvloeken.

« De derde en beste vrucht van de hier beschreven traditionele wijsheid zal van leerstellige, morele, liturgische en canonieke orde zijn. Ondanks de zo schadelijke conciliaire "hervorming" en de stoet dwalingen en ondeugden in het kielzog ervan houdt de immense Kerk van God toch niet op te leven; zij past zich aan de tijd en zijn noodwendigheden aan, zij bloeit en groeit door het harde werk van arbeiders met uiteenlopende talenten: theologen, apostelen, missionarissen. De kanker is aanwezig, maar op een onzichtbare wijze vecht het organisme en ontwikkelt het zich om te overleven. Het is bijzonder dwaas te doen alsof we simpelweg gaan terugkeren naar de Kerk van 1958 ! »

Abbé de Nantes in 2003, reeds getekend door zijn ziekte. Hij zei toen over Jorge Mario Bergoglio, over wie hij van Argentijnse vrienden een uitvoerig en lovend dossier ontvangen had: *« Ik voorzie de uitverkiezing van kardinaal Bergoglio, en nu al bid ik voor hem. »*

JOANNES-PAULUS I, HET MODEL

Dit intelligent traditionalisme, gebaseerd op een vurige liefde voor de Kerk, liet abbé de Nantes toe om het pontificaat van Joannes-Paulus I naar waarde te schatten – nog voor hij wist, door de profetie van zuster Lucia uit 1977 en de bekendmaking van het Derde Geheim van Fatima in juni 2000, dat Albino Luciani de uitverkorene van het Onbevlekt Hart van Maria was.

Zelfs als er *« tussen hem en ons, tussen de erfenis van Joannes (XXIII) en Paulus (VI) die hij verklaarde verder te willen zetten en onze Liga van Contrareformatie, een fundamentele tegenspraak op heel precieze en belangrijke geloofspunten bleef bestaan »*, toch was het duidelijk dat een tijdperk van rust aangebroken was. *« Joannes-Paulus I had niet die verwaandheid van de Nieuwlichters, dat ongelooflijk dogmatisme van de Nieuwe Theologen en Hervormers die in alles verzekerd zijn van hun onfeilbaarheid, ook al druist die in tegen de Kerk en haar leergezag doorheen de eeuwen [en van wie kardinaal Ratzinger, de latere Benedictus XVI, het archetype was: zo weigerde hij de kritiek van onze vader te onderzoeken "om principiële redenen", in flagrante tegenspraak met het kerkelijk recht]. »*

Na de moord op de *« glimlachende paus »*² vond abbé de Nantes sterkte in zijn onwrikbaar vertrouwen in de boodschap van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, die de triomf van haar Onbevlekt Hart en een tijd van vrede had aangekondigd; gedreven door zijn geloof in de Kerk besloot hij: *« De Kerk zal zichzelf een nieuwe Opperherder geven, die het hart en de geest van Joannes-Paulus I zal hebben. »*

Joannes-Paulus II, paus Wojtyła, was een bron van ontgoocheling, en met reden. Maar onze geestelijke vader bleef de terugkeer van de paus van het Geheim verwachten. Vanaf januari 2001, toen ons tijdschrift van titel veranderde en eerst *« Résurrection »*, daarna *« Il est ressuscité ! »* heette, verscheen bovenaan de eerste bladzijde een motto: *« Hij zal terugkeren met zijn groot hart, zijn vurig hart, met zijn geest vervuld van armoede en zijn glimlach. Hij zal terugkeren! En het Onbevlekt Hart van Maria zal zegevieren ! »*

In hetzelfde nummer hernam broeder Bruno in het artikel *« Het testament van een martelaar »* de les die abbé de Nantes uit het korte pontificaat van paus Luciani getrokken had: *« In het zachte licht van de eerste paus-martelaar van het moderne kapitalistische tijdperk zie ik in: het is door de Armoede dat de uitgezuiverde Roomse Kerk de wereld zal redden. Dat is het echte testament van Joannes-Paulus I. »*

Op basis van lange uittreksels uit een studie van abbé de Nantes uit augustus 1984 tekende onze broeder overste in dat artikel ook een portret van paus Luciani, dat nu een profetisch karakter blijkt te hebben: **we herkennen er de huidige H. Vader in !**

(1) Zo worden de laatste jaren ook broeders en zusters uitgezonden naar het Franse platteland om er bescheiden bijhuizen te stichten en zo opnieuw aan evangelisatie te doen. – (2) Zie het artikel *« De moord op de Goede Herder »* in VERRIJZENIS nr. 3, mei-juni 2001.

« Op 21 september 1978 zei Joannes-Paulus I: "Ik zal in Rome de H. Gregorius de Grote navolgen, die gezegd heeft: **De herder moet vol medelijden dicht bij al zijn gelovigen staan. Hij moet zijn rang vergeten en zichzelf beschouwen als de gelijke van zijn goede gelovigen, terwijl hij anderzijds niet bang mag zijn om tegen de boosdoeners de rechten van zijn gezag te doen gelden.**"

« Voor de "goede gelovigen", de priesters, bisschoppen en kardinalen was dit een uitnodiging tot vroomheid, naastenliefde en toewijding in plaats van eeuwig te discussiëren, een uitnodiging tot hervorming van zichzelf eerder dan tot afbrekende kritiek en steriele projecten voor utopische hervormingen van de Kerk. Zoals kardinaal Confalonieri zei in de homilie tijdens de begrafenis van de paus had Joannes-Paulus I in herinnering gebracht dat iedereen zich moet inspannen om de wereld beter te maken, en dat men dat allereerst kan doen door zélf beter te worden. En wat de "boosdoeners" betreft: wie waren dat? Laat ons eerlijk zijn: in de ogen van Joannes-Paulus I waren dat zowel de integristen als de modernisten. Aan beide groepen werd gevraagd om terug te keren in de wijden armen van de gemeenschappelijke Vader, om zich te verzoenen en van hem de normen te krijgen voor hun ideeën en hun actie ten dienste van God en van de Kerk. »

Heel zijn leven beminde Albino Luciani – en nu Jorge Mario Bergoglio! – de armoede, en (wat zeldzamer is) bracht ze ook in de praktijk. « Hij hield ook van de armen en wenste voor hen geen rijkdom; hij onderhield hen ook niet over de manieren om rijk te worden. Maar hij leed voor hen en hij wou dat de Kerk tegenover hen de evangelische naastenliefde beoefende. Zij moest er het voorbeeld van geven, soms op spectaculaire wijze, zoals de heiligen van vroeger dat durfden doen, vóór de tijd van het liberaal kapitalisme en het revolutionair socialisme. Tegen deze achtergrond van evangelisch leven worden zijn grote economische en politieke zienswijzen duidelijk. Ze zijn choquerend voor veel gelovigen met een eenzijdige overtuiging... Eén enkel voorbeeld: zijn sterk wantrouwen, zijn vijandigheid jegens de dictators van Zuid-Amerika schokt ons. Maar wie van ons houdt er rekening mee dat er voor één Pinochet, die zijn land gered heeft van het bolsjewisme, twintig andere dictators bestaan die volledig onderworpen zijn aan de vrijmetselarij en het kapitalisme, die al twee eeuwen lang de volkeren van dit immense continent onder de duim houden en de apostolische krachten van de Kerk vervolgen?³

« Het beginsel van paus Luciani: **Leven voor God, in misprijzen voor het geld.** Zijn werk op lange termijn: religieuze, politieke en ecologische instellingen stichten die de sociale rechtvaardigheid kunnen herstellen en ze kunnen vervolmaken door de christelijke naastenliefde; daarbij mag onder geen enkel beding toegegeven worden aan het geïnstitutionaliseerde ge-

weld van de ploutocratie, schepping van de vrijmetselarij, en al evenmin aan het opstandig geweld van socialisme of communisme. »

2003 : DE ZACHTE EN NEDERIGE KARDINAAL BERGOGLIO

Dat is de reden waarom onze geestelijke vader, toen hij in 2002 van Argentijnse vrienden een dossier kreeg over kardinaal Bergoglio, aartsbisschop van Buenos Aires, in deze hem totaal onbekende prelaat de karakteristieken herkende van de paus van de wedergeboorte van de Kerk. Het was zijn diep verlangen hem Joannes-Paulus II te zien opvolgen.

Op aanwijzing van abbé de Nantes stelde broeder Bruno een editoriaal op getiteld: « *Naar een nieuwe H. Pius X? De zachte en nederige kardinaal Jorge Mario Bergoglio* » (*Hij is verzezen!* nr. 2, maart-april 2003, p. 7). Daarin citeerde hij uitvoerig uit artikels die de aartsbisschop van Buenos Aires als de voornaamste *papabile* beschouwden. Sandro Magister, één van de belangrijkste *Vatican watchers*, zei in een interview dat kardinaal Bergoglio in vergelijking met Joannes-Paulus II « meer soberheid en innerlijkheid uitstraalt » en dat hij « op een meer rechtstreekse wijze de essentie van het Evangelie uitdrukt ». Hij vervolgde: « Op de synode van 2001 [...] werden de toekomstige uitdagingen voor de Kerk geformuleerd en het profiel van de volgende paus: een paus die het Kruis moet preken en die moet terugkeren tot de kern van het Evangelie. Het spreekt voor zich dat een persoon als Bergoglio de volkomen belichaming is van deze eis tot terugkeer naar het Evangelie, tot een grotere soberheid waarmee de Kerk de strijd moet aangaan en haar diepste wezen moet openbaren. »

Het editoriaal eindigde met een citaat van onze vader: « **Ik spreek zonder schrik om iemand te compromitteren: ik voorzie de uitverkiezing van kardinaal Bergoglio, en ik bid al voor hem.** »

Dat niemand ons dan zegt dat de KCR haar vijftigjarige strijd verloochent, terwijl zij er in werkelijkheid de voleinding van ziet naderen: in Franciscus herkennen wij de paus die in staat is om de Kerk los te trekken van de apostasie en onze landen van de antichristelijke ideologieën.

HIJ ZAL VEEL TE LIJDEN HEBBEN

Niettemin blijft er een groot verschil bestaan tussen paus Franciscus en Joannes-Paulus I. Laatstgenoemde was vol van de openbaring die hij te horen had gekregen van zuster Lucia van Fatima in Coïmbra, op 11 juli 1977; hij gaf dat toe aan don Germano Pattaro, een theoloog uit Venetië die hij naar Rome geroepen had om zijn raadgever te worden: « *Het gaat om een zaak die me het hele jaar lang heeft doen tobben. Ik ben er mijn innerlijke vrede en geestelijke rust bij verloren. Sinds die bedevaart ben ik Fatima niet vergeten. [...] Het was niet te geloven, en toch is de voorspelling van zuster*

(3) Lees ter illustratie het dubbelartikel over de Mexicaanse Cristeros: « *Viva Cristo Rey!* » (*Hij is verzezen!* nr. 57, mei-juni 2012) en « *Het verraad van de katholieke hiërarchie* » (*Hij is verzezen!* nr. 58, juli-augustus 2012).

Lucia uitgekomen. Ik ben hier. Ik ben paus. [...] Als ik in leven blijf, zal ik teruggaan naar Fatima om de wereld en in het bijzonder de volkeren van Rusland toe te wijden aan de H. Maagd, volgens de aanwijzingen die zij aan zuster Lucia gegeven heeft. »

Een vergelijkbare uitspraak vinden wij in het geheel niet bij paus Franciscus, die de boodschap van Fatima integendeel niet lijkt te kennen. Ondanks zijn grote mariale devotie wekt hij de indruk niet begrepen te hebben wat de unieke plaats is van de Onbevleete Ontvangenis in de goddelijke orthodromie en wat het belang is van de cultus waarvan God de instelling wil. « Om de zielen van de arme zondaars te redden wil God in de wereld de devotie tot het Onbevleete Hart van Maria instellen », zei Onze-Lieve-Vrouw op 13 juni en 13 juli in Fatima. Het is de weigering van de Kerk, en in het bijzonder van de paus, om zich te onderwerpen aan deze goddelijke wil die sindsdien geleid heeft tot alle rampen die onze tijd getroffen hebben: van wereldoorlogen tot hongersnood en tot de verschrompeling van de Kerk, die half in puin ligt.

Zolang paus Franciscus niet voldaan heeft aan deze vragen moet men geen profeet zijn om te voorspellen dat hij op ontzaglijke moeilijkheden zal stoten, die hij niet te boven kan komen op eigen krachten, zelfs niet met zijn groot charisma.

Op hetzelfde ogenblik dat onze geestelijke vader de terugkeer van Joannes-Paulus I voorzag, zoals we hierboven gezegd hebben, voorzag hij dus ook dat de komende Opperherder veel zou moeten lijden. Zo zei hij in een homilie op 26 januari 1997:

« Ik ben heel erg onder de indruk van het buitengewone mirakel van de H. Petrus die op het water wandelt. Het komt me voor dat ik hem zie. Vol geloof stapte Petrus uit de boot en wandelt op het water, en hij heeft schrik. Op het moment dat hij schrik heeft, zinkt hij en Christus steekt zijn hand uit om hem uit de diepte naar boven te trekken. Wat een les! Wat Petrus als voorafbeelding heeft gedaan, doen de pausen van generatie tot generatie. De paus wandelt op de wateren van al die dwalingen, van al die ongeordendheden, hij trekt de bossen door vol roofdieren die de valse godsdiensten belichamen, de valse politieke partijen, alle ontketende boze machten. Hij is daar met de macht van Christus, die hem bij de hand houdt en hem verzekert van de overwinning.

« Ik heb die zinnen herlezen en bij mezelf gezegd: geduld, moed. Tenzij er een mirakel gebeurt denk ik niet dat Joannes-Paulus II zich zal bekeren. Hij is te oud, hij heeft teveel ingezet op de zaken die tegenstrijdig zijn met het geloof, de hoop en de naastenliefde. In die bezetenheid om herdenkingsfeesten te

organiseren en op reis te gaan, altijd maar opnieuw, wordt hij beheerst door één gedachte: het patroneren van het grote feest van het jaar 2000. Hoe willen jullie dan dat hij zou terugdenken aan zijn jonge jaren en zou merken dat hij sinds zijn jeugd heeft toegegeven aan de hoogmoed van de nieuwlichterij? Maar vermits het pausdom niet kan sterven denk ik dat de volgende Opperherder de hierboven beschreven paus zal zijn, voor wie wij al op voorhand bidden.

« Als die paus nu naar Rome zou komen, dan zou hij er al die roofdieren in volle vrijheid aantreffen. Want men kan niet terugkomen op het Concilie, op de dwalingen die overal binnen de geestelijkheid verspreid zijn, zonder het mikpunt en de martelaar van alle vijandige machten te worden. We hebben dus een paus nodig die bereid is om gekruisigd te worden zoals de H. Petrus. Maar het sermoen van Sint-Leo

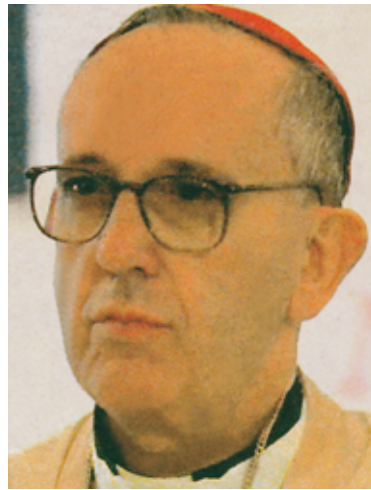
[onderwerp van de homilie van abbé de Nantes] bewijst ons dat de H. Vader in staat zal zijn om de boze machten te domineren. Wat een opluchting en een vreugde betekent dat voor ons! Wij die behandeld worden als paria's en vervloekten zullen plots de medewerkers worden van die paus, zijn strijdgenoten! »

Deze voorspelling van een paus van de wedergeboorte van de Kerk die echter nog veel zal moeten lijden stemt overeen met de twee profetische visioenen van de kleine Jacinta van Fatima, die nog altijd geen realiteit geworden zijn. Het eerste visioen toont ons de H. Vader die vreselijk afziet: « Ik weet niet hoe, maar ik heb de H. Vader in een heel groot huis gezien, op zijn knieën voor een tafel, met zijn hoofd tussen zijn handen en in tranen. Buiten waren er heel veel mensen; sommigen wierpen stenen naar hem, anderen vervloekten hem en slingerden hem veel lelijke woorden naar het hoofd. Arme H. Vader! We moeten veel voor hem bidden! »

In het tweede visioen bidt de H. Vader – eindelijk! – tot het Onbevleete Hart van Maria... maar na wat voor verschrikkelijke straffen! « Zie je niet hoeveel straten, wegen en velden er vol dode mensen liggen die hun bloed verliezen, en andere mensen die wenen van de honger en niets te eten hebben? En de H. Vader die in een kerk bidt voor het Onbevleete Hart van Maria? En zoveel volk dat met hem meebidt? »

Als de paus gehoorzaamt aan de vragen van Onze-Lieve-Vrouw zal gebeuren wat abbé de Nantes al in 2001 zei: « De verrijzenis van de Kerk zal niet in verhouding staan tot wat ondertussen allemaal al is gebeurd en nog moet gebeuren. Deze verrijzenis zal aanbreken wanneer God het wil, zelfs als alles ons het tegendeel lijkt te zeggen. Het zal een wonder zijn, en tegelijkertijd zal het snel en soepel gebeuren, eenvoudig en heel natuurlijk! »

broeder Pierre van de Transfiguratie

Kardinaal Bergoglio in 2003.

POETIN : EEN LES IN POLITIEK

Op 11 september (!) 2013 verscheen in de *New York Times* een vrije tribune van de hand van iemand van wie de Amerikanen dat zeker niet verwacht hadden : de Russische president Vladimir Poetin. Dat ongewone initiatief kwam er op het hoogtepunt van de crisis rond Syrië. Als Obama niet voor rede vatbaar is, moet Poetin gedacht hebben, dan schud ik de Amerikaanse burgers wakker.

HET Russische staatshoofd wijst er om te beginnen op dat er na de Tweede Wereldoorlog een consensus was om de Verenigde Naties op te richten en dat « *het vetorecht van de permanente leden van de Veiligheidsraad met toestemming van Amerika werd opgenomen in het handvest van de VN.* » Hij noemt dit « *een diepe wijsheid, die tientallen jaren lang de stabiliteit in de internationale relaties heeft gewaarborgd.* »

Een eenzijdige militaire aanval van Washington op Damascus, met minachting voor de VN en dat veto-recht, zet de ganse wereldorde op het spel. Zo'n aanval « *zou het geweld doen toenemen en een nieuwe golf van terrorisme ontketenen. Het zou een ondermijning betekenen van de multilaterale inspanningen om het Iraans nucleair probleem en het Israëliisch-Palestijns conflict op te lossen en een verdere destabilisering van het Midden-Oosten en Noord-Afrika.* »

Waar gaat het in Syrië om? Allerm minst om « *een strijd voor democratie, maar wel om een gewapend conflict tussen regering en oppositie in een multireligieus land. Er zijn maar weinig kampioenen van de democratie in Syrië* », merkt Poetin terecht op.

« *Wat wij beschermen is niet de Syrische regering maar de internationale wet. Wij willen gebruik maken van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties en wij geloven dat het bewaren van wet en orde in de complexe en turbulente wereld van vandaag één van de weinige wegen is om te voorkomen dat internationale betrekkingen afglijden in chaos. De wet is nog altijd de wet, en we moeten haar volgen of zij ons nu aanstaat of niet. Onder de heersende internationale wet is geweld enkel geoorloofd in het geval van zelfverdediging of door een beslissing van de Veiligheidsraad. Al het andere is onaanvaardbaar onder het handvest van de Verenigde Naties en vormt een daad van agressie.* » De terechtwijzing is duidelijk : Washington gedraagt zich meer en meer als een brutale agressor die zich niet stoort aan het internationaal recht.

« *Niemand twijfelt eraan dat er gifgas werd gebruikt in Syrië. Maar er is alle reden voor te geloven dat het niet gebruikt werd door het Syrisch leger maar door de strijdkrachten van de oppositie* », op basis van het gezond verstand en de vraag die men zich altijd moet stellen : « *Cui prodest?* », « *Wie heeft er voordeel bij?* » Antwoord : de gewapende tegenstanders van Assad, « *om een interventie uit te lokken van hun machtige buitenlandse beschermheren, die dan zij aan zij zouden vechten met de fundamentalisten.* » Want « *strijders van al-Qaeda en extremisten van alle strekkingen* » zijn prominent aanwezig op het strijdtoneel.

Dan volgt een passage die striemend is voor de V.S., maar Poetin heeft overschot van gelijk :

« *Het is alarmerend dat militaire interventie in interne conflicten in het buitenland gemeengoed geworden is voor de Verenigde Staten. Is dat op lange termijn in het belang van Amerika? Ik betwijfel het. Miljoenen mensen over de hele wereld zien Amerika niet meer als een model van democratie maar als een macht die enkel steunt op bruut geweld en die coalities smeedt onder de slogan : "Wie niet voor ons is, is tegen ons".* »

Touché, zoals men in schermerstaal zegt. En dat de waarheid kwetst, bleek enkele dagen later uit de hate-lijke reactie van senator John McCain, een havik die er geen graten in zou zien om alle vijanden van Amerika onder een bommentapijt het zwijgen op te leggen.

« *Maar de bewijzen zijn geleverd dat geweld inefficiënt en zinloos is.* » De Russische president verwijst naar Afghanistan, Libië en Irak, die ten prooi zijn aan uitzichtloos geweld. « *Hoe doelgericht de aanvallen ook mogen zijn en hoe gesofistikeerd ook de wapens, burgerslachtoffers zijn onvermijdelijk – met inbegrip van oude mensen en kinderen, die zagezegd juist beschermd moeten worden door die gerichte aanvallen.* »

Hoe reageert de wereld op de militaire machtspolitiek van Washington? « *Als je niet kan rekenen op de internationale wet, dan moet je andere wegen vinden om je veiligheid te verzekeren. Daarom probeert een toenemend aantal landen massavernietigingswapens te verwerven. Dat is logisch : wie de bom heeft, zal met rust gelaten worden.* » Met welk recht trouwens mag Israël een kernbom hebben en Iran niet? Is Jeruzalem vredelievender ingesteld dan Teheran?

« *Wij moeten stoppen met de taal van het geweld te gebruiken en terugkeren naar het pad van beschaafde diplomatieke en politieke oplossingen.* »

« *De voorbije dagen is een nieuwe opportuniteit om militaire actie te vermijden opgedoken. De Verenigde Staten, Rusland en alle leden van de internationale gemeenschap moeten gebruik maken van de bereidheid van de Syrische regering om haar chemisch arsenaal onder internationale controle te brengen met het oog op de vernietiging ervan.* »

Wie slaat, moet ook kunnen zalven : « *Te oordelen naar de uitspraken van president Obama zien de Verenigde Staten dat als een alternatief voor militaire actie.* »

Laten we eerlijk zijn : Obama had zichzelf met de rug tegen de muur geplaatst, en Poetin heeft hem een galante uitweg geboden.

Een "gericht" (?) bombardement op Damascus had een niet te voorspellen catastrofe kunnen uitlokken. De Russische president heeft met zijn staatszin en wijsheid de wereldvrede gered.

CATHARINA DE' MEDICI, DE « ZWARTE WEDUWE »

DE WAARHEID OVER DE BARTHOLOMEÛSNACHT

Zoals de zaak Galilei wordt ook de bloederige BartholomeÛsnacht – de uitmoording van de protestantse hugenoten in Parijs op 24 augustus 1572 – geregeld gebruikt als argument tegen het katholicisme. Abbé de Nantes gaf in 1984 een schitterende conferentie over de geschiedenis van Frankrijk, waarbij hij uitvoerig inging op de godsdienstoorlogen van de zestiende eeuw en op die fatale nacht. Wij geven zijn tekst, die ook in literair opzicht een pareltje is, letterlijk weer. Samenvattingen van bepaalde paragrafen staan in cursieve letter.

TOT in het begin van de zestiende eeuw was de grootste weldaad van de Franse monarchie geweest dat zij erover waakte het land te bewaren voor de eenheid van het katholiek geloof. Heel de binnenlandse orde hing daarvan af. De koninklijke rechtspraak beriep zich op de goddelijke gerechtigheid, en daarom was zij soeverein en onverbiddelijk. Zij hing uitsluitend af van de H. Kerk en sloeg elke ketterij en elke rebellie genadeloos neer.

De Valoiskoning Frans I (reg. 1515-1547) ontsloeg zichzelf van deze fundamentele plicht. Hij stelde er zich tevreden mee een schijn van publieke orde te handhaven: de rust op straat. Voor het overige liet hij de protestantse predikanten hun nieuwe godsdienst verkondigen, tegenover de oude. De ketterij was voor de koninklijke rechtspraak onder Frans I geen misdaad van majesteitschennis meer... Burgers en later ook feodale heren kwamen tot de ontdekking dat de rebellie zich kon verbergen achter een heilig voorwendsel en dat ze achter het masker van de godsdienst konden ontsnappen aan de verschrikkelijke wraak van de koning. Zo kregen de "godsdienst-hugenoten" het gezelschap van de "staatshugenoten". De Reformatie droeg de Revolutie met zich mee.

Hendrik II (reg. 1547-1559), de zoon en opvolger van Frans I, bezat meer ernst dan zijn vader. Maar even goed genoot hij van het briljante leven aan het hof. Het was de tijd van de hoofse en galante liefde, die in Fontainebleau en in het Louvre een gezicht en een naam kreeg: Diane de Poitiers, de minnares van

de koning. De koningin, Catharina de' Medici¹, verneerd en jaloers, verbeet in stilte haar woede en wachtte haar tijd af, terwijl ze intussen de meest illustere van haar tijdgenoten las, haar stadsgenoot Machiavelli. Haar rivale was twintig jaar ouder dan de

koning en zichzelf. De toekomst behoorde haar toe, en die zekerheid wist ze bevestigd toen zij, de "Florentijnse koopmansdochter", de koningin, aan haar echtgenoot uit eindelijk vier zonen schonk.

In 1559 ondertekende Hendrik II onverwacht het verdrag van Cateau-Cambrésis waarin hij vrede sloot met de Spaanse koning Filips II.

Want de koning, in intiem akkoord met Diane de Poitiers – liefde en wijsheid waren in hen verenigd – herzag heel zijn politiek in functie van het geweldig gevaar dat ze allebei plotseling begrepen: de protestantse invasie. Het was een grote dwaasheid geweest oorlog te voeren tegen de Spanjaarden en

daarvoor zoveel Germaanse en lutherse huurlingen naar Frankrijk te roepen. « *Ik zweer* », riep de vorst uit, « *dat als ik mijn buitenlandse zaken kan geregeld krijgen ik het bloed en de hoofden van dat verachtelijk luthers geboefte door de straten zal doen stromen.* » Inderdaad publiceerde hij onmiddellijk na de ondertekening van het vredesverdrag met Spanje het edict van Ecouen, dat de repressie van de ketterij verordende. Maar de tragische lansstoot van Montgomery, voorspeld door Nostradamus, brak al deze plannen af². Na een doodstrijd van tien dagen stierf Hendrik II, in 1559.

CATHARINA DE' MEDICI.

Portret door een anonieme kunstenaar (Parijs, Louvre).

(1) Catharina behoorde tot het beroemde geslacht van de Medici dat Firenze groot had gemaakt. Haar vader was een neef van paus Leo X (Giovanni de' Medici). – (2) Tijdens een tornooi gehouden in Parijs werd Hendrik II dodelijk verwond toen de lanspunt van kapitein Montgomery door het vizier van de koninklijke helm drong.

Zijn oudste zoon Frans II werd in Reims gekroond, terwijl Diane de Poitiers het hof moest verlaten.

De koningin-moeder, Catharina de' Medici, bleef bewust op de achtergrond. François en Charles de Guise, ooms van de Schotse koningin Maria Stuart met wie de jonge Frans II in het huwelijk getreden was, maakten met veel kabaal hun opwachting in de wandelgangen van de macht, voortgestuwd door hun ontzaglijke populariteit. Hun katholiek geloof was door iedereen gekend, en hun ambitie was even groot en misschien nog groter. Men kon zich dus verwachten aan een krachtdadige toepassing van het edict van Ecouen en aan de uitroeiing van de protestanten. Dan zou Charles, de kardinaal van Lorreinen, misschien de tiara verwerven waarop hij zijn hoop had gesteld, en zou zijn broer François – eerste prins van den bloede volgens de feodale regels – de kroon van Frankrijk kunnen opeisen...

De teruggetrokkenheid van Catharina was berekend. Zij veinsde dat zij zich niet verzette tegen al deze eerezuchtige plannen. Zij sloot zich een ogenblik aan bij de partij van haar vijanden om een begin te maken met haar wraak en zich langzaam maar zeker op te werken naar de opperste macht – om die niet meer los te laten. Deze noodlottige Florentijnse, deze **Machiavelli in rouwklere**n, deze giftige adder die later door historici en politici eensgezind zou worden bejubeld, was in werkelijkheid de meest boosaardige genius uit heel de geschiedenis van Frankrijk.

Deze wrede waarheid blijkt zonneklaar op elke bladzijde van het omvangrijke werk van Jean Hérítier, *Catherine de Médicis* (Fayard, 1940), maar ondanks de auteur ! Hérítier is zo verblind door zijn liberale vooroordelen en de daaruit volgende partijdigheid dat hij zijn heldin gevoelens van vaderlandsliefde, verdraagzaamheid en erbarmen toedicht die haar volkomen vreemd zijn. Zij ademt slechts de wraakzucht van een vernederde vrouw en een verscheurende ambitie uit. Dertig jaar vrouwelijk machiavellisme, in het teken van de hoogmoed en de haat en gevoed door leugens en moord, wordt door Hérítier vermomd als *medelijden*. « *De wijsheid zal dus uit medelijden en niet uit repressie bestaan.* » Dat woord “medelijden” staat haast op elke bladzijde, maar de deugd die ermee samenhangt is volkomen afwezig in het leven dat het boek beschrijft ! De « wijsheid » van deze koningin van Frankrijk heeft helaas maar één naam, en dat is die van verraad.

DRIE PARTIJEN... EN EEN VIERDE

Vanaf het begin van de regering van Frans II wordt de repressie van de ketterij, die door het volk met aandrang gevraagd wordt, uitgeoefend door hertog François de Guise, de lieveling van Frankrijk. Het gaat weliswaar om een katholieke reactie, maar ze is niet zuiver koninklijk : ze is feodaal, het is de reactie van een partij. Gedurende zesendertig jaar zullen twee partijen elkaar én Frankrijk verscheuren.

De **partij van de feodale reactie**, van de clan van de Guises, meer politiek dan katholiek, maakt van de uitroeiing van de ketterij een springplank om de hoogste macht te grijpen. De **partij van de hugenoten** is een verbond tussen protestantse burgers, opgezweept door allerlei predikanten, en grote feodale heren die tegenstanders zijn van de Guises en beweren dat zij de koningin en de koning er willen van bevrijden – met de geheime bedoeling deze laatsten te onderwerpen aan de nieuwe godsdienst of hen af te zetten.

Boven deze twee partijen, die geleidelijk aan heel de adel in zijn dwaasheid mobiliseren, blijft de **partij van de koning** bestaan, als een zon die meestal door wolken aan het zicht onttrokken wordt. Deze partij is tegengesteld aan de twee andere maar is voortdurend gedwongen om zich, niet zonder terughoudendheid, te verbinden met de eerste tegen de tweede, om reden van het geloof. Zij wil de onderdrukking van de protestanten, maar door de rechtspraak en het leger van de koning, om terug vrede te hebben. Deze partij heeft een grote troef : zij heeft Parijs in handen. En een tweede troef : de immense meerderheid van het platteland steunt haar. Op zestien miljoen zielen tellen de hugenoten nooit meer dan 400.000 aanhangers. En de derde troef is de vorst zelf : de zwakke Frans II, de kind-koning Karel IX en tenslotte Hendrik III vertegenwoordigen door de genade van God en de kracht van hun wijding ten volle hun eigen partij.

Vanwaar komen dan die acht opeenvolgende oorlogen, die moordpartijen, die puinhopen en die religieuze verdeeldheid waarvan de open wonde ook vandaag in Frankrijk nog zichtbaar is ? Van een vierde partij : de **partij van één vrouw**, een vreemdelinge, een listig personage zonder geloof of wet dat boven de koning staat. In haar eentje schakelt zij de partij van de koning uit om in de plaats ervan haar eigen absolutisme te vestigen en over alles de leiding te behouden, tot elke prijs, en om te beginnen ten koste van een langdurige oorlog. Deze oorlog houdt zij zorgvuldig gaande, wakkert zij steeds opnieuw aan, verergert zij door leugens en misdaden. Als een scheidsrechter houdt zij de strijdkrachten van beide kampen in evenwicht, waarbij ze telkens « uit medelijden » het verliezende kamp terughelpert. In feite wil ze niets anders dan de volledige onderwerping van iedereen aan haar plannen en bevelen.

Ze heeft maar één religie en één wijsheid : Machiavelli. « *Als men in haar aanwezigheid de koning “de gezalfde van de Heer” noemt of “de beeltenis van de levende God”, of als men uitroept : “Mocht God rechter zijn tussen u en ons !”, dan antwoordt ze enkel met een harde schaterlach. “Mevrouw”, vraagt Hendrik, “moet men toch niet toegeven dat dit schone en goede woorden zijn ?” – “Zwijg. Het zijn enkel zakken gevuld met lucht die ik wil doorsteken”* » (P. Lafue, *Henri III*, p. 23).

KAREL IX, KONING VAN FRANKRIJK
(reg. 1560-1574).

Portret door François Clouet, 1561 (Londen, The Royal Collection).

« GOUVERNANTE VAN FRANKRIJK »

Onder Frans II, die slechts twintig maanden regeert, wordt het edict van Ecouen strikt toegepast. Maar de koningin-moeder pleit voor een verzoening met de Bourbons, prinsen van den bloede die uit haat jegens de Guises overgegaan zijn tot het protestantisme, en met het geslacht Châtillon, waartoe de oorlogszuchtige Gaspard de Coligny behoort. Zij legt in maart 1560 een edict van pacificatie op.

Deze gunstige houding van Catharina de' Medici wekt bij de protestanten dwaze hoop. Bij sommigen rijpt het plan om de koninklijke familie te ontvoeren: de samenzwering van Amboise (1560). Maar het complot wordt ontdekt en in de kiem gesmoord. Met de uitroeiing van de rebelse hugenoten tot gevolg? Helemaal niet! Catharina komt tussenbeide. Van tevoren al heeft ze met de opstandelingen onderhandeld, ze verwittigt hen dat alles ontdekt is, zij redt hen van de rechtspraak van de koning; kort gezegd: zij pleegt verraad. Nadien remt ze de repressie af en predikt een nieuwe politiek: het scheidsrechterschap, de verzoening tussen de twee godsdiensten, de twee partijen... De koning en de Guises koesteren zo weinig argwaan dat zij haar laten begaan bij de benoeming van een nieuwe kanselier van het koninkrijk, Michel de L'Hospital, die volledig op haar hand is.

Onmiddellijk eisen de koningin-moeder en de kanselier de bijeenroeping van « een nationaal concilie voor de hervorming van de Kerk van Frankrijk, waarvan de misbruiken zo duidelijk zijn » (Héritier, p. 210). Op die manier plaatst zij de katholieke clerus op het beklaagdenbankje, en pareert zij het gevaar dat de Roomse inquisitie in Frankrijk ingesteld wordt om het protestantisme te beteugelen. Voortaan wor-

den de fouten eerlijk (!) verdeeld over de twee Kerken, en de oorlogskansen over de twee partijen... Want « zij had behoefte aan de Guises, om zich aan katholieke zijde veilig te stellen, en aan Antoine de Bourbon om aan protestantse kant beschut te zijn. »

Op dat moment overlijdt de ziekelijke koning Frans II. Zijn broer wordt op 15 mei 1561 gekroond als Karel IX.

Om haar greep op de elfjarige vorst te verzekeren eigent de Florentijnse zwarte weduwe, die weet dat het regentschap haar krachtens de wet van het koninkrijk niet toekomt, zich met veel lef de titel van « gouvernante van Frankrijk » toe, een titel die zij schept voor de gelegenheid. Vanaf dat ogenblik omvat haar persoonlijke hofhouding tweeduizend personeelsleden, en omringt zij zich met honderdvijftig secretarissen die zij op haar eentje bedelft onder het werk (Lafue, p. 16). Zij afficheert haar programma: « Vrede onder de burgers door godsdienstvrede, die voortvloeit uit het koninklijk scheidsrechterschap. » Haar ware programma luidt anders: de weder-samenstelling van de hugenotenpartij om de triomferende partij van de Guises te breken en op die manier alles te overheersen... onder de vlag van het medelijden.

« De geestelijkheid kon maar weinig waardering opbrengen voor die oproep tot medelijden; men vroeg de uitroeiing van de ketterij. » Maar de ketterij was voor Catharina veel te belangrijk. « Ondanks de Spaanse dreigementen en de terechtwijzingen door de H. Stoel begunstigde de koningin-moeder

GASPARD DE COLIGNY,
leider van de hugenoten.

Portret door Jan Antonisz. van Ravesteyn (Amsterdam, Rijksmuseum).

meer en meer de protestanten. » Het hoge woord is er uit : zij « begunstigde » de protestanten, op het moment waarop hun ondergang een uitgemaakte zaak was ! Zij begunstigde hen zo goed dat zij op een dag de staat zouden bedreigen.

DE DREIGING VAN EEN SCHISMA

« Het nationaal concilie werd samengeroepen ondanks de drieboudige weerstand van Rome, Madrid en de Sorbonne. » Frankrijk sloeg de weg in van het schisma van Engeland en de instelling van een nationale Kerk. « Dat stootte Catharina niet tegen de borst. Een verandering van godsdienst in Frankrijk zou haar onverschillig gelaten hebben. »

Maar het parlement en het volk van Parijs verzetten zich. « De gemoedstoestand van de katholieken vormt een onneembaar obstakel » voor de protestantisering van Frankrijk. Catharina heeft Machiavelli gelezen : zij veinst dus een grote gestrengheid tegenover de hugenoten, en zo draait ze het volk een rad voor de ogen.

Ondertussen « bereidde Coligny, die het volledig vertrouwen van Catharina genoot, de conferentie [met de katholieken] voor. Op die manier werd aan de gereformeerde godsdienst een officieel karakter gegeven. Catharina hield zich aan het voldongen feit [*lees : aan wat door haar als voldongen feit opgedrongen werd !*] : twee godsdiensten, twee geloofsvertuigingen, onder één zelfde wet en één enkele koning. » Laten we eerder zeggen : onder één zelfde gezag, dat van haar. Is het despotisme van Elizabeth I van Engeland niet bijzonder verleidelijk ? « Catharina staat hierin dicht bij de protestanten dan bij de katholieken. Als de koning [*neen, zijzelf !*] maar de opperste scheidsrechter blijft in zijn koninkrijk. Zo drijft zij zonder het te willen [?] of te vermoeden [!] het gallicanisme in de richting die Hendrik VIII in Engeland was ingeslagen » (p. 264).

De conferenties van Poissy en Saint-Germain leidden ongemerkt tot de vrijheid van geweten en de gelijkheid van de religies. De verontwaardiging van de katholieken stijgt ten top, terwijl rechtgeaarde hugenoten tot bezinning komen en terugkeren naar hun oorspronkelijk geloof – onder hen Antoine de Bourbon, koning van Navarra en eerste prins van den bloede. Zijn overstap naar de katholieke partij « vermeerdert het gevaar voor de koningin ». Men merkt het : elk katholiek succes is een *gevaar* voor onze Florentijnse.

De stroming keert en voert Frankrijk terug naar zijn koning, zijn wet en zijn geloof. Wat gaat Catharina doen ? Zij heeft alles en iedereen nu tegen haar : koning Karel IX, die zich bij vlagen verzet tegen de politiek van zijn moeder ; de eerste prins van den bloede, de Guises, de Sorbonne, het parlement, het volk van Frankrijk, Parijs ! En haar buitenlandse tegenstanders : Filips II van Spanje en de

pausen van de Contrareformatie die het Concilie van Trente naar zijn voltooiing leiden.

Wat redt haar ? De bloeddorstige razernij van de partij die haar voorkeur wegdraagt : de moordpartijen, plunderingen en brandstichtingen die de hugenoten in heel Frankrijk ontketen. Het protestants terrorisme is de voorbereiding op een open oorlog. Catharina veinst afkeuring, maar eigenlijk is ze stiekem verheugd. Veel tijdgenoten hebben haar doorzien, zoals pastoor Claude Haton van het dorp Mériot in Champagne, die in zijn *Gedenkschriften* noteert : « *De huichelarij en de boosaardigheid van genoemde Dame waren zo groot dat ze er genoeg in vond verdeeldheid en haat te zaaien onder de prinsen en ze tegen elkaar op te zetten, om te kunnen heersen en geheel alleen gouvernante over haar zoon en zijn koninkrijk te blijven.* »

DE KATHOLIEKEN WINNEN DE OORLOG MAAR VERLIEZEN DE VREDE

In 1562 beginnen de hugenoten een oorlog. Ze verliezen hem maar winnen de vrede !

Het begint met onnoemelijke wreedheden, begaan door de hugenoten. « Théodore de Bèze³ had al in 1561 geschreven dat hij meer schrik had van zijn medestrijders dan van zijn tegenstanders. » Een enorme bekentenis. De protestanten zijn in het begin aan de winnende hand maar worden daarna overal verslagen. Daarop roepen ze de Engelsen ter hulp en beloven hen Le Havre. Verraad ! Om dat te beletten snellen de katholieken toe en nemen Rouen in, waarbij Antoine de Bourbon het leven laat.

De vampier jubelt : een katholiek minder, en niet de eerste de beste ! « De eerste prins van den bloede is nu Condé, de man die geweigerd heeft vrede te sluiten », de grootste havik onder de hugenoten. Catharina voorvoelt de complete nederlaag van de protestantse partij, en ze geeft de katholieken het bevel de oorlog te bekorten, want « *deze [katholieke en koninklijke !]* overwinningen zijn niet de hare ». Zij vindt ze « rampzalig voor haar zoon de koning ». Héritier laat zich vangen door dit rookgordijn dat zo slecht het verraad verhult. Het is niet dat zij tranen stort om de vernietiging van de protestanten van Condé en zijn eeuwige bondgenoot Coligny, die zich vastbijten in een verloren oorlog ; waar zij zich zorgen om maakt is het onevenwicht in de krachten van beide partijen, want dat zou fataal kunnen zijn voor haar eigen situatie !

Voor de poorten van Orléans wordt in 1563 de katholieke leider hertog François de Guise vermoord.

« Tegenover dit ontzaglijk verlies voor de staat, in de persoon van zijn grootste militair », blijft de koningin « opmerkelijk kil ». « *Dat zijn de werken van God* », zegt ze tegen de ambassadeur van Savoie. « *Zij die me wilden vernietigen zijn dood* » (p. 343).

(3) Calvinistisch theoloog (1519-1605), opvolger van Calvijn in Genève.

Catharina maakt een einde aan de oorlog met het edict van Amboise (1563). In Rome en op het Concilie van Trente dat glorieus afgesloten wordt, ziet men klaar: « De concilievaders drukten hun ontgoocheling uit. Pius IV schandvlekte deze beschamende vrede, waarvoor Catharina de volle verantwoordelijkheid droeg door haar gunstige behandeling van de hugenoten, die zij meester van Frankrijk gemaakt had » (p. 354). Parijs moet van haar de wapens neerleggen. Coligny mag zich opnieuw installeren in het Louvre en krijgt van Catharina terug zijn plaats in de Raad.

Zij regeert. Zij treedt als scheidsrechter op. En zij corrupteert. Ze stuurt haar "vliegend eskader" uit, de knapste adellijke meisjes uit haar gevolg, om de leiders van elk van beide partijen te verleiden, en zelfs haar eigen zonen, de koning, de koninklijke prinses, als een vrouwelijke pooier! Want zo wil ze hun geheime bedoelingen kennen, hen overhalen haar eigen ideeën over te nemen of hen in haar netten vangen. Zijzelf blijft ijskoud, Coligny ook: ze worden beiden beheerst door hun demonen. « Een al te despotische passie had zich van haar meester gemaakt, één die haar geen moment vrije tijd liet en maakte dat ze geen enkele zin had in de frivoliteiten van het hart of de zinnen: de passie van de macht. »

In 1567 verklaren de hugenoten, opgehitst door hun predikanten, opnieuw de oorlog. Ze zetten zich in beweging, en overall grijpen afschuwelijke wrede heden plaats: « in Montereau, in Orléans, in Nîmes waar op 30 september tachtig religieuzen en priesters afgeslacht worden, zonder dat er sprake is van enige provocatie. De katholieken zijn buiten zichzelf van woede. Van alle kanten eist men dat Coligny buiten de wet wordt gesteld, terwijl het mysterie van het Bloed van Frankrijk voorlopig Condé nog beschermt » (p. 398).

Ook de jonge koning wil de strijd aangaan met de protestanten.

Catharina is razend omdat ze door niemand nog gehoorzaamd wordt, en wil dan maar dat iederéén gedood wordt. « *Hoeveel te meer doden, des te minder vijanden* », laat zij aan Karel IX schrijven. Wanneer de opperbevelhebber van het leger sneuvelt, benoemt zij om hem te vervangen haar derde zoon, Hendrik van Anjou, tot luitenant-generaal – wat de jaloezie van Karel IX tegen zijn jongere broer opwekt. Zij doet dat met opzet. « Langs katholieke kant heeft ze nu geen invloedrijke figuur meer die zich tegen haar politiek kan verzetten. » Tenminste, dat beeldt ze zich in. Want in de persoon van de toekomstige koning Hendrik III, die ze denkt volledig te domineren, zal zij uiteindelijk haar meester vinden, en Frankrijk bijgevolg zijn redder.

De protestanten, verslagen door het leger van de koning, verwoesten ondertussen het land. Catharina biedt het hoofd aan Karel IX, « die zich voorgenomen had zijn vijanden te bestraffen. » Zij onderhandelt. Op 27 maart 1568 wordt de vrede van Longjumeau

In de H. Pius V, die paus was van 1566 tot 1572, vond Catharina de' Medici een tegenstander van formaat die haar systematisch verraad van Frankrijk en de katholieke Kerk doorzag en ontmaskerde. Portret door El Greco.

ondertekend. Het edict van Amboise wordt integraal terug van kracht. De overwonnen protestanten winnen! « Deze vrede was uitsluitend het werk van Catharina, die ze aan iedereen had opgelegd: aan haar zoon [*de koning*!], aan de protestanten [*de verliezers*!], aan de katholieken. Zij wekte de woede of de mistevredenheid van allen op. »

CONTRAREFORMATIE EN CONTRAREVOLUTIE

Dan organiseert zich de **katholieke Contrareformatie**, omdat de maat vol is. De jezuiten geven de beweging een doctrine en vroomheid, want die ontbraken nog. De H. Pius V vuurt de christenheid aan tot een dubbele kruistocht, in het buitenland tegen de Turken, in het binnenland tegen de protestanten. De Kerk wordt herboren.

Catharina voelt dat allemaal niet aan. Zij stelt er zich tevreden mee te haten. En meest van al de H. Pius V, die, wanneer ze verplicht is driehonderdduizend gouden ecu's bij hem te lenen, in ruil van haar eist dat ze Michel de L'Hospital ontslaat uit zijn kanselierschap en wegstuurt. Zij is een meesteres in de listigheid, maar in de heilige paus stoot ze op een goddelijke kracht. « *Ik ben bang* », schrijft ze, « *dat die brave paus door zijn daden tenslotte de christenheid in beroering zal brengen, wat God verhoede* » (p. 456). Wat een vrome bekommernis!

Overall bewapenen de protestanten zich opnieuw. Deze keer kan Catharina niet meer schipperen. « *Ver-*

mits de prins [Condé] en de admiraal [Coligny] oorlog willen, zullen ze die krijgen, en meer dan hen lief is! », roept zij oorlogszuchtig uit. De paus stuurt haar overigens zesduizend soldaten.

Eens te meer verloopt de oorlog in het voordeel van het katholieke leger, dat bijgestaan wordt door zijn trouwe Zwitsers en door de soldaten van de paus. Bewonderenswaardig zijn de campagnes gevoerd door de hertog van Anjou, de latere Hendrik III. Eerst wordt hij nochtans verraden door zijn moeder, die de vijand inlicht over het opmarcheren van zijn troepen (Lafue, p. 44)! Maar grote roem oogst hij met de twee onbetwistbare overwinningen van Jarnac, waar Condé gedood wordt, en Moncontour... In de ochtend van die grote veldslag « staat de hertog op om drie uur, woont eerst de mis bij opgedragen door zijn aalmoezenier en gaat vurig te communie. Nadat hij zijn harnas heeft aangetrokken stijgt hij te paard en galoppeert een laatste maal voor het front van zijn troepen terwijl hij uitroept: “Voor God en voor de koning!” » (p. 53). Hendrik vecht met ontembare moed op de plek waar de vijandelijke eskaders het dichtst opeengepakt staan. Uiteindelijk worden de Franse gereformeerden en hun Duitse bondgenoten verpletterd. « Deze overwinning klasseert de hertog van Anjou definitief onder de grote legeraanvoerders van de eeuw. Hij is slechts achttien jaar... »

Waarom is het dan nodig dat het verraad van de koningin-moeder de zo zuivere roem van haar zoon komt bezoedelen? Als men op Hérítier voortgaat, is Jarnac voor Catharina een « nutteloze overwinning », en Moncontour « een overwinning zonder gevolg... die geen andere uitweg liet dan een onderhandelde vrede. Als ze ten gronde was uitgebuit dan had ze een gedicteerde vrede toegelaten. » Men voelt aan dat de moeder de tweedracht onder haar zonen bespeelt: de koning die jaloers is op de lauweren van zijn broer, en de hertog die beroofd wordt van de vruchten van zijn veldtocht door verraad. Catharina onderhandelt dus de vrede... « De voortdurende tussenkomsten van de nuntius en van de Spaanse ambassade tegen elk compromis met de protestanten hadden het gewone resultaat: Catharina neigde resoluut naar vrede, want zij verkoos een vergelijk met haar opstandige onderdanen boven een onderwerping aan de verlangens of zelfs de bevelen van het buitenland » (Hérítier, p. 441). Een tendentieuze verklaring: de beschuldigingen en aansporingen van Filips II en paus Pius V kwamen er pas *na* het verraad van de koningin-moeder.

Het resultaat was de vrede van Saint-Germain, waarvan Coligny de voorwaarden dicteerde. Men sprak over de “vervloekte vrede”, en later zelfs over de “vrede van de duivel” (8 augustus 1570): « Zij stond de Gereformeerden meer vrijheden toe dan die waarover zij beschikten vóór hun nederlagen » (Hirschauer, *La politique de Saint Pie V en France*, Parijs 1922, p. 48)!

« Pius V, die had gehoopt de ondergang van de ketterij in Frankrijk mee te maken, was nu getuige van haar triomf. Op 13 augustus keurde hij publiekelijk het vredesverdrag af, dat in zijn ogen even verderfelijk was voor de koning als voor de Kerk. Elke aanslag op de rechten van de ware godsdienst moest volgens hem noodgedwongen schade berokkenen aan het koninklijk gezag, want de heterodoxie [het protestantisme] ging gepaard met een geest van rebellie » (*ibid.*, pp. 48-49). Maar Karel IX, die door zijn moeder opgestookt werd tegen zijn broer Hendrik, liet er zich door haar van overtuigen dat hij een veel grotere roem zou verwerven door het onderhandelen van een dergelijke vrede “van medelijden en vergiffenis”!

Het belette de H. Pius V niet om in Rome, in de beroemde basiliek van Sint-Jan van Lateranen, aan God zevenentwintig vaandels te wijden die de pauselijke troepen de vijand afhandig hadden gemaakt. De Opperherder wou dat ze als gedenkteken dienden voor de overwinning van de katholieke waarheid en de heldenmoed van haar verdedigers.

DE BARTHOLOMEÛSNACHT

« Catharina had het fantastisch plan opgevat om zichzelf noodzakelijk te maken zowel voor de katholieken als de hugenoten, door hen om beurten te vleien en zo te maken dat beide partijen van haar afhankelijk bleven » (vicomte de Falloux, *Histoire de Saint Pie V*, heruitg. Chiré 1978, p. 139). De weegschaal, die in het voordeel van de katholieke legers was doorgeslagen, werd deze keer door Catharina te ver en te brutaal de andere kant uitgeduwd; het mechanisme werd geforceerd, waardoor de veer zou breken...

« Coligny putte uit de “vrede van de koningin” een reusachtig persoonlijk voordeel. Hoewel het parlement van Parijs hem tot de strop veroordeeld had wegens het verbreken van de vrede van Longjumeau, werd hij begenadigd, kreeg amnestie en werd gerehabiliteerd » (Hérítier, p. 446). Maar de admiraal was daarmee nog niet tevreden. Hij wou het hele hof domineren, tot zelfs de koning toe: « Het nieuwe opzet van Coligny is de verovering van de persoon van de koning door middel van intriges. Vanaf het ogenblik dat Catharina dit beseft, staat haar besluit om de admiraal uit te schakelen vast » (p. 447).

« Karel IX, die steeds ongeduldiger wordt onder het juk van zijn moeder, zoekt een mentor in de admiraal en noemt hem zelfs zijn “vader”. Twee jaar lang voeren Catharina en Coligny in de werkkamer van de koning een vreselijke maar heimelijke strijd. Om er als overwinnaar uit te voorschijn te komen – want de tegenstander is niet te onderschatten – berust [*sic*] Catharina in moord, wat betekent dat zij haar eigen vredesverdrag verscheurt, haar vroegere plannen terug opneemt en haar intieme vijand, die officieel gerehabiliteerd is, behandelt als publieke vijand. Het resultaat is het beroep

op een “moordenaar in naam van de koning” [*veel-
eer: een “moordenaar in naam van de koningin-
moeder”*] en het verschrikkelijke, onvoorziene ver-
volg: de Bartholomeüsnacht. De onverbiddelijke
gang van de geschiedenis [*neen: de onverbiddelijke
ambitie van een machiavellistische, demonische
vrouw*] sleurt Catharina de’ Medici mee naar de
Parijse metten... » (p. 447).

Er bestaat geen fataal mechanisme. Wat wel be-
staat, is de natuurlijke overwinning van het katholi-
cisme, op de Turken in Lepanto op 7 oktober 1571,
en in Frankrijk, waar de overgrote meerderheid van
het volk mateloos geïrriteerd geraakt over de arro-
gantie en het geweld van de hugenoten, en de vrij-
heid die de staat hen verleent. Onvermijdelijk stevent
men af op de vernietiging van de gereformeerde
partij... En dan is er, rond de zwakke koning Karel IX,
dat duel tussen twee Mefisto’s, een man en een
vrouw, Coligny en Catharina, die zich geen van bei-
den kunnen indenken dat de ander tot moord zal
durven overgaan om het te halen... Beiden zijn vijan-
den van het katholieke Frankrijk, maar om verschil-
lende redenen. Eén van beiden moet verdwijnen.

Coligny denkt dat hij baas is over de koning. Hij
stuurt een protestants leger uit om de hertog van
Alva te bekampen in de Nederlanden; het wordt in
de pan gehakt. Hij praat onafgebroken in op Karel IX
om in een soortgelijke campagne het koninklijk leger
op het spel te zetten. De arme vorst is zo onderwor-
pen dat hij al bijna zijn toelating geeft; maar hij
wantrouwt zijn moeder, ontwijkt haar. Zij echter is
van alles op de hoogte en wendt voor het koninkrijk
te redden, terwijl zij in werkelijkheid enkel haar ex-
clusief gezag over de koning en de staat wil redden.
Op het moment waarop haar dochter, Margaretha
van Valois, op schismatieke wijze uitgehuwelijkt wordt
aan de nog protestantse Hendrik van Navarra, staat
de misdaad vast.

Coligny eist van de koning dat hij hulp biedt aan
de geuzen in de Nederlanden. Catharina verzet zich
daartegen. De koning krabbelt terug... Coligny dreigt.
Daarop besluit de koningin-moeder tot een aanslag
*die vermoed zal worden als een misdaad van de
Guises tegen hun rivaal*. « Haar tirannieke passie voor
de macht valt samen met de belangen van het ko-
ninkrijk [?]. Zij aarzelt niet meer. Ze zal Coligny laten
ombrengen. Maar hoe kan ze dat doen zonder een
gewapende reactie uit te lokken waarvoor ze be-
vreesd is? Het is dan dat haar listig genie haar van
dienst is: ze zet een aanslag op de admiraal op het
getouw die ze achteraf kan afkeuren. » De historicus
durft het aan om het niet te rechtvaardigen plan te
rechtvaardigen: « De staatsraison rechtvaardigt de
dood van de verstokte rebel. »

De dood van de admiraal moet het werk lijken
van de partij van de Guises « zodat de protestantse
razernij zich tegen hen keert, want hun ambitie be-
dreigt de staat niet minder dan het fanatisme van
Coligny. » Zo beeldt de “zwarte weduwe” zich inder-

daad de toekomst in: haar alleenheerschappij ten
koste van een dubbele stapel lijken... « Wanneer
Coligny uit de weg geruimd is en de Guises uitge-
moord door de protestantse represailles, zal het to-
neel vrij zijn voor het vreedstichtend werk van de
koning, die dan verlost zal zijn van de geduchte
leiders van beide partijen » (p. 470).

Toch moeten we benadrukken dat in de verach-
telijke visie van Catharina slechts een beperkt aan-
tal hugenoten moet gedood worden: Coligny en
zijn strijdmakkers, omdat ze te ver gegaan zijn.
Maar aan katholieke zijde moeten alle Guises en
hun medestanders geliquideerd worden: de keel
overgesneden, opgeknoopt, verdrongen door de pro-
testantse heren en hun zes- tot achtduizend bewa-
pende soldaten, die de admiraal in Parijs verzameld
heeft voor de expeditie naar de Nederlanden. In de
gedachte van Catharina zullen de klokken van de
Bartholomeüsnacht luiden *voor de katholieken*, en
zal de zon de dag daarop opgaan over een protes-
tants koninkrijk, afgescheiden van Rome en afge-
scheiden van zijn verleden door een stroom van
bloed – katholiek bloed !

Zoals we weten mislukt heel het perverse plan.
Coligny raakt slechts gewond. Achtduizend hugeno-
ten grijpen naar de wapens. Elk ogenblik zullen zij de
identiteit van de opdrachtgever van de aanslag ken-
nen. Catharina is als de dood. « Zij improviseert een
moordpartij, om zelf niet vermoord te worden. »
Hoe dan ook, pleit de historicus, heeft ze daartoe
het recht: « Zowel in het ene als in het andere geval
gaat het om de executie van rebellen. Zij kiest voor
de uitmoording van de medeplichtigen omdat ze niet
geslaagd is in de moord op hun leider. »

Maar voor deze hecatombe heeft zij de goedkeu-
ring en het bevel van de koning nodig. In een scène
met de allures van een Shakespeariaanse tragedie
geeft ze hem haar daad toe, de aanslag op de man
die hij de avond voordien nog zijn “vader” noemde.
Zij spreekt over het gevaar waarin zij verkeert, en hij
ook, en heel het koninkrijk, dat zij ontdekt zullen
worden en omsingeld, neergehouwen door ontelbare
zwaarden en afgemaakt. Zij peutert van haar zoon –
zo onstabiel, zo wreed in zijn reflexen – de moorde-
naars los die ze nodig heeft voor het bloedbad. Vol
angst en afgrijzen roept Karel IX uit: « *Dood ze
allemaal ! Dood ze allemaal !* »

Het is het bevel van de koning. Het kan in elk
geval zijn bevel lijken. Catharina is gered. « Nu ze
zich in veiligheid voelt, krijgt ze haar vrijheid van
geest helemaal terug. » Zij is het die de moorde-
naars organiseert, dirigeert, uitstuurt naar de slacht-
partij. In de ochtend van de feestdag van de
H. Bartholomeüs, 24 augustus 1572. Voor deze mis-
daad is er maar één schuldige: Catharina de’ Medici,
de Florentijnse Machiavelli. Nooit zal welk gewijd
water ook deze schanddaad kunnen uitwissen.

abbé Georges de Nantes
maart 1984

SMEEKBEDE TOT ONZE-LIEVE-VROUW VAN DE ROZENKRANS

ZOET Hart van Maria, wees de redding van onze H. Vader paus Franciscus ! Onbevlekt Hart van Maria, bekeer de zondaars door zijn dienstwerk ! Behoed op zijn voorspraak de zielen voor de hel !

Maria, nieuwe Eva, zoals de oude Eva "verlokt" maar nu door God toen de engel u zei : "Verheug u, vol van genade ! De Heer is met u ! Gij zult een Zoon ontvangen en ter wereld brengen en ge zult Hem de naam Jezus geven", schenk onze paus Franciscus de genade de mensheid te redden door in te gaan op uw vraag : "Mij geschiede naar uw woord, Moeder".

Uw aanwezigheid alleen al, Maria, trekt de genaden aan die de zielen bekeren en heiligen, want de genade stroomt uit het goddelijk Hart van Jezus over ons allemaal langs uw moederlijke handen om. Blijf paus Franciscus, de plaatsvervanger van uw goddelijke Zoon, nabij. Zo zullen de genade en de barmhartigheid die uit uw Onbevlekt Hart vloeien door zijn dienstwerk alle zielen bereiken die zich alleen al bij de klank van zijn stem naar Rome haasten en rondom hem samentroepen als een immense kudde, één kudde binnen één stal.

Zoals het vroeger in Bethlehem Kerstmis was voor de herders én de wijzen, zo is het vandaag in Rome Kerstmis voor iedereen, armen en rijken, Joden en heidenen : "God met ons !" Het Kindje Jezus, geboren uit uw maagdelijke schoot, het Woord van God, zet door u, in u, met u en voor u bij ons een menselijk bestaan voort, als een broeder, een reisgezel, een Meester en op het einde een Redder... als wij tenminste uit uw schoot uw Zoon aanvaarden en van Hem houden, en als wij zijn Gelaat weten te herkennen, weerspiegeld in dat van zijn plaatsvervanger, paus Franciscus, "**zoals personen zichzelf in een spiegel zien als zij voorbijlopen**", overeenkomstig uw mysterieus Geheim.

Deze paus, die "arm voor de armen is", onthult ons dat onze almachtige God houdt van kleinheid, armoede en breekbaarheid.

Sint-Jozef, uw waarachtige, rechtvaardige en kuise bruidegom die op mysterieuze wijze de vader was van Jezus, was bij u, Maria, de volmaakte afbeelding van onze allerliefste hemelse Vader. Mocht paus Franciscus, naar zijn gelijkenis, de bewaker en voedstervader zijn van ons hervonden katholiek geloof, zoals Sint-Jozef de bewaker was van uw maagdelijkheid. En wanneer hij door zijn dagelijks onderricht het dogma van het geloof in al zijn zuiverheid zal hersteld hebben, ontsteek dan in zijn herderlijk hart het verlangen om uw Onbevlekt Hart te troosten door de toewijding van het deel van uw kudde dat verspreid is over het immense Rusland. Zo zal dat volk, in navolging van de herders van Bethlehem, verrukt zijn van bewondering voor de onuitsprekbare schoonheid van uw zacht gelaat vol genade en tederheid ; het zal herboren worden uit uw maagdelijke schoot en trouw zweren aan de Rooms-katholieke Kerk.

Geef aan de H. Vader, uw "**bisschop in het wit gekleed**", de genade om het "geheim" te doorgronden van een liefdevolle kennis van de mysteries van uw H. Rozenkrans, o Onbevleete Ontvangenis, dochter van de Allerhoogste, in wie de Zoon, uw goddelijke Bruidegom, het vlees van een kind aannam, een Lichaam en een Hart dat Hij op een dag offerde om de redding van de wereld af te kopen. Wij hopen vurig dat de paus zo aan al zijn kinderen de overweging van uw blijde, droeve en glorievolle geheimen zal aanbevelen door de praktijk van de eerste zaterdagen van de maand, zoals gij het hebt gezegd aan Lucia, de zieneres van Fatima.

Heilige Maagd Maria, Moeder van God en onze Moeder, wij, uw falangisten, ouderen van vroeger en jongeren van vandaag, wijden al wat wij zijn en al wat wij hebben aan uw Onbevlekt Hart toe, onder de herdersstaf van de H. Vader, paus Franciscus, die God aan zijn Kerk heeft gegeven om haar terug op te bouwen.

Neem hem onder uw moederlijke bescherming, en ons samen met hem. Verdedig ons tegen de gevaren, help ons de bekeringen te overwinnen die ons tot het kwaad willen verleiden en sta ons bij om de zuiverheid van onze ziel en van ons lichaam te bewaren, door ons een geest van armoede te schenken. Mocht uw Onbevlekt Hart de toevlucht van onze Opperherder zijn en de weg die hem leidt naar God, en ons samen met hem, als vertrouwvolle en volgzame schapen in zijn voetspoor.

Geef ons de genade met hem mee te bidden en ons te offeren uit liefde tot Jezus, voor de bekering van de zondaars en tot eerherstel van de zonden die tegen uw Onbevlekt Hart begaan worden.

Door uw bemiddeling en in vereniging met het Hart van uw goddelijke Zoon willen wij leven voor de Allerheiligste Drie-eenheid, waarin wij geloven, waarop wij hopen, die wij aanbidden en die wij liefhebben. Amen !

broeder Bruno van Jezus-Maria

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter : † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur : Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : E. Govaerts, Postbus 14, B-2650 Edegem.

Abonnement : € 10. Steunabonnement : vanaf € 15. Buitenland : € 12.

Rekening 000-3302057-80. IBAN : BE47 000 3302057 80. BIC : BPOTBEB1.

Internet : www.nl.site-crc.com – E-mail : hij.is.verrezen@gmail.com